

пѣдѣтъ, да знаете колка сатанинска гордостъ имѣтъ въ главата си, колко дѣволско памѣтозловіе въ сърдцето, и сребролюбіе безмѣрно, и това ли е добродѣтель? И съ таквизи ли добродѣтели искамы да придобіемъ Раятъ? Можемъ ли показа една сама добродѣтель чиста безъ никакво смѣшеніе отъ зло? можемъ ли показа една свършена добрина, отъ сѣкоѡ страна добра? Отъ четыредесеть, петдесеть, и шестдесеть години, които сме живѣли, можемъ ли показа единъ день, единъ часъ, който да сме посвѣтили Богѡ? гдѣ е такъвъ день? такъвъ часъ? и ако ный нѣмамы дрѡгы отъ тѣя, които ни са виждатъ добродѣтели, тѣжко намъ въ второто Христово Пришествіе! о сждз! о дѡше!

НЕДѢЛА ЧЕТВЪРТЯ ОТЪ ПОСТЫТЫ.

Дѡше нѣмѡй, ѡ глѡхѡй, ѡзъ ти повелѣваю; ѡзѡди ѡзъ негѡ, ѡ кто мѡ не вѡнѡди въ негѡ,

(Марк. гл. 9, 25.)

ЗА ИСПОВѢДЪ, ДРѡГО РАЗЛИЧНО.

Нѣмъ е и не говори, глѡхъ е и не чюва лѡкавѡтъ дѡхъ, който мѡчи вѣднѡтъ тойзи сынъ, за когото приказва днешнето Евангеліе. Той е момъкъ, въ цѣта на възраст-та си, отъ малко дѣте е станѡлъ гнѣздо на тойзи Демонъ, който го е овладѡлъ, и когато го прѡхване, кѡса го, и го хвѣрѡ на земѡта, и той горкѡтъ са запѣнюва, скърца си зѡхыты, и става свѣсемъ сѡхъ; Пакъ са исправа съ едно наежено лице, съ размѡтены очи, съ неодържано стремленіе, и по нѣкогажъ са спѡска да изгори въ огънѡ, а по нѣкогажъ пада да са ѡдави въ водата. Апостолити, които съ исцѣрили толко дрѡгы вѣснокаты, тогова само не можѡтъ да исцѣрѡтъ, тѣ заклинавѡтъ, запрѣтаватъ, нѡ дѡхѡтъ е нѣмъ, и глѡхъ, не отговарѡ, не послѡшка, и защо ли? За тѡй най-повѣче, защото е дѡхъ нѣмъ, и глѡхъ. Когато болнѡтъ е нѣмъ, и си не казва болѣсть-та на лѣкарѡ; когато е глѡхъ и не чюва свѣтѡты на лѣкарѡ, или лесно оѡмира, или мѡчно